

Kunst over de Vloer is intiem en vernieuwend

Jorien van der Keijl

Leiden * Voor jazzmuziek, een klassiek concert of een heuse fanfare hoefden Leidenaren zondagmiddag niet naar een concertgebouw. In negen huiskamers en een schoolgebouw konden inwoners in de Burgemeesters- en Professorenwijk gewoon op de bank van een buurtbewoner gaan zitten. De negende editie van Kunst over de Vloer zorgde opnieuw voor intieme optredens.

In de woonkamer van de familie Kramers in de Van Vollenhovenkade zijn de ramen beslagen. De banken zijn aan de kant geschoven en hebben ruimte gemaakt voor houten stoeltjes. Zo'n vijftien mensen vinden een plekje voor de vleugel om te luisteren naar de pianotalenten Alexander Jansen (12) en Radu Ratering (13).

Ogen dicht

Als Jansen begint te spelen doen sommige huiskamergasten hun ogen dicht. „Het is erg intiem zo in onze woonkamer”, zegt gastheer Henk Kramers. Hij belde de organisatie om te vragen of er animo was voor hun vleugel. „Die stond meteen te springen. Ik vind het mooi dat ik op deze manier klassieke muziek kan stimuleren.” Het is de eerste keer dat de 12-

'Pianospelen voor zo'n kleine groep is kwetsbaar'

jarige Jansen in een andere woonkamer speelt dan die van hemzelf. Hij speelt muziek van pianovirtuozen Liszt, Scriabin en Grieg. „Pianospelen voor zo'n kleine groep is kwetsbaar, maar voelt ook vertrouwt. Als je jezelf geeft, dan krijg je dat van het publiek gelijk terug.”

Dreigend

Op hetzelfde moment zijn in de St. Josephschool heel andere geluiden te horen. Uit de gangen van het schoolgebouw klinkt gegrom en gestamp. Mannen en vrouwen in leren jassen met zwarte doeken over hun hoofd lopen dreigend door het publiek. Met traditioneel slagwerk, trombones en hoorns bewegen ze ritmisch op de muziek mee.

Het zijn de tien leden van fanfare Trance. En in trance zijn ze zeker. Dat kan niet iedereen waarden. Een jongen op de eerste rij kijkt

Alexander Jansen (12) speelt pianomuziek in de huiskamer van de familie Kramers.

FOTO HIELCO KUIPERS

angstig en zijn zusje zit met haar handen voor haar gezicht. Daar lijkt het orkest zich niets van aan te trekken. Er volgt een hevig slagwerkduel, waarbij twee leden elkaar muzikaal feilloos aanvoelen.

Margot Smeets is de moeder van de kinderen op de eerste rij. Ze wist niet wat ze van de groep kon verwachten.

„Ik was even sceptisch bij het woord fanfare, maar het is erg

vernieuwend”, zegt Smeets. De twee kinderen lijken na afloop van het optreden snel van de schrik te zijn bekomen, want een fanfarelid krijgt bij het afscheid toch nog een knuffel.